

Dříve, asi do padesátých let se chodilo s kočičkami kolem kostela, dnes již jen v kostele. Ještě v době 2. světové války a málo let po válce přicházeli věřící z přifařených vesnic Hájku, Strážova, Bílku a nosili veliké a dlouhé pruty rozkvetlých jív vázané širokými mašlemi. Lišili se od místních, kteří mívali jen kratší a mešší svazky prutů.

Větvičky se po posvěcení po příchodu z kostela dávaly v domácnostech za kříž, nebo za obrazy svatých a ostatní se odnesly do polí, kde se zapíchly na okraje polí, aby byla dobrá úroda.

Dnes po zcelení polí tento zvyk zanikl, udržel se do konce soukromého hospodaření.

V dnešní době jen málokdo přináší do kostela svazky kočiček, má totiž možnost si vzít s oltáře 2-3 proutky a doma si je vsunout za křížek, pokud ho má zavěšen.

Vzkříšení

Dřívější okázalé vzkříšení, až do koncilu katolické církve se konalo v každém kostele, kde byla farnost. Na slavné průvody se zvonením, hudbou a zpěvem rádi vzpomínají staří lidé. Katolická církev po koncilu se snaží odstranit povrchní pompu, která byla jen pastvou pro oči a sluch, ale k praktickému dobrému životu křesťana nevedla. Starší věřící proti těmto "novotám" někteří mají výhrady, ale moderní věřící křesťané s rozhodnutím concilu plně souhlasí.

Zvyk vynášení smrti nikdo zde nepamatuje.

Chození s pomlázkou

Zvyk chodit s pomlázkou na Velikonoční pondělí se dosud v Sobínově udržel, ale jako vše jiné i tento zvyk se zvrhnul.

Koledování chlapců do 10 - 12 let se jakž takž udržuje ve starých mezích. Party kluků s igelitovými sáčky již brzy ráno, tak po sedmé hodině, vyráží do ulic. Chodí většinou tam, kde mají děvčátka a nebo k příbuzným. Bohužel však málokterý koleduje.

Pomlázka se čepejří, panímáma nevěří,
zaženem ji do kuchyně, tam ji hodně vyšupeme,
poprosíme pana strejce, aby nám dal čtyři vejce.

Nebo jinou:

Hody, hody doprovody, dejte vajíčko malovaný,
nedáte-li malovaný, dejte aspoň bílý, slepička vám snese jiný.

Za kamý v koutku, na zeleným proutku,
slepička kokrhá, dejte ji píti,
dejteji semence, ona vám snese
za den čtyři vejce.

To byly koledy chlapců mého mládí, před druhou světovou válkou. Dnes musíte "pána koledníka" o koledu poprosit. Umí některou, ale dnešní děti jsou zvyklí přijímat všechno lehkou. Když jich je více pohromadě dívají se na vás, když žádáte koledu, s otevřenou pusou, myslí si- co šen člověk na nás chce. Dnešní kluci jen shánějí vejce a předhání se kdo jich sežene více. Pak někde usednou a cpouse- hľad nemají- a pťom jim je zle. Jdeme-li po vesnici, tak kolem poledne, nalézáme na místech jejich srazů, plno skořápek různých barev. Většinou se v Sobíňově barví vajíčka barvami koupenými v obchodě, jednobarevně, bez zdobení: zelená, modrá, žlutá barva převládají. Někde nalepí na obarvené vajíčko koupený obtisk. Mezi koledníky není rozdílů, ať je z rodiny dělnické, či úřednické, všichni chodí po vsi a honí pomlákou děvčata, která se mnohdy "koledy také zúčastňují, nebo kdesi za plotem juká a pak pak před chlapci utí a ječí.

Kolem desáté vyrukují větší mládenci a mladší ženáci a s pomlákou obcházejí domy a mrskají, mnohdy nepěkně, mladé paničky. Za to dostávají "štamprdlí" nějaké kořalky. Když jich tak několik obejdou, jsou pod obraz.

Tento nepěkný "zvyk" počal v Sobíňově, ale i v okolních vesnicích brzy po druhé světové válce.

Jsou party mužů, milující alkoholické nápoje, kteří rok co rok jdou za tímto cílem a pak je vidím v poledních hodinách jak se potácivě navrací k domovům.

Při této příležitosti zapíši hezký zvyk, ze sousední vesnice Nové Ransko /3 km od Sobíňova/ který zanikl kolem roku 1960.